

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 79/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť akciovej spoločnosti C., V., zastúpenej JUDr. S. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv priznaných čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 130/2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 130/2005 z 12. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť akciovej spoločnosti C. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2007 doručená sťažnosť akciovej spoločnosti C. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. S. R., vo veci namietaného porušenia jej základných práv priznaných čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 130/2005 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 130/2005 z 12. decembra 2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že k porušeniu označených práv došlo postupom najvyššieho súdu, ktorý na základe odvolania žalovaných v 7. a 8. rade rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Cb 577/00 z 22. septembra 2004 zmenil tak, že žalobu zamietol. Zmenu napadnutého rozsudku najvyšší súd odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky, iné dokazovanie ako súd odvolací nevykonal a nezdôvodnil, ako dospel k svojim záverom. Sťažovateľka dospela k záveru, že: *„V súdenom prípade je ingerencia Ústavného súdu SR do výkonu právomoci Najvyššieho súdu SR opodstatnená, lebo aplikácia zákona (Občianskeho zákonníka a Zákona o cenných papieroch) tak ako ju podáva Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku zo dňa 12. decembra 2006, č. k. 3 Obo 130/05 je nezlučiteľná s Ústavou SR, je nezlučiteľná s garanciami obsiahnutými v Ústave SR a to, že Slovenská republika je právny štát v ktorom každý má právo vlastníť majetok a domáhať sa svojich práv zákonom ustanoveným postupom na nezávislom a nestrannom súde.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

- „1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Obo 130/2005 porušil základné práva obchodnej spoločnosti C., V. zaručené Čl. 1 ods. 1, Čl. 20 ods. 1 a 4 a Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*
- 2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 130/2005 zo dňa 12. decembra 2006 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z odmeny za právne služby vo výške do 15. dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v danom prípade sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže nepodala dovolanie proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu, a to napriek tomu, že podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku bol tento mimoriadny opravný prostriedok proti označenému rozsudku najvyššieho súdu prípustný. Podľa uvedeného ustanovenia

dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Aj podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02).

Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné dovolanie (§ 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky má najvyšší súd ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania uznesením ako neprípustná odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007